

pubas. Kõrge ta on ja järst ta, seda ütles igaüks, kes teda fõrd näinud; aga kes sagedaste teda ülesse ja alla läinud ja nimelt raskete foormatega, see teab temast mõndagi haledat ja naljakat laulu laulda. Mõud pole ta enam nii järst kui muiste, sest iga aasta täidetasse alt ta jalga ja mõetasse ülemelt turja pealt mõni jalg maad madalamaks, sellepärast kabanewad ta teemeeSte jutujorinad — aga sell ajal kui Mats lillawoori tagatipus siia mäe turjale jõudis, oli ta weel oma täie auu sees ja iga teemehe, nimelt nooremate, püksid lõiwad kakssteistkümmend, wõi weel rohkemgi, kui waja oli hakata ülemalt alla ronima.

Kagu üteldud: Boor oli mäe harjale jõudnud ja siin peeti nüüd lõitugused bead ja kirjud nõuud ära, luda iluste peaks alla saama, sest päew enne oli sulapoolne ilm olnud ning oli weel mõõda mäge alla jooksnud, see oli aga täna lange külmaga külasaks jooks külmestanud ja et meie meeste wiinawoor õige maratsest Tondilt homiku oli nihkuma hakanud, siis polnud mägi ta weel sugugi ära täkitud, waid läikis aina lpu walget, seda päike weel mitte polnud kustutama tulnud. Üks sõdus oma ree taha teiba otseti püsti, ning püüdis siis terawa otsaga rege kinni hoida, aga sest palju ei saanud, sest külas jõe ei wõtnud teiba otsta sisse. Eene kui ta kolm fõrda „prrr, prrr, prrr“ oli prrtonud, oli ta tulise hiiliga juba alla mäge minemas. Teimas hoidis siiski niivalju, et regi mitte wiltu ei läinud ja ümber ei lõõnud. Teine mees tahtis targem olla, tal oliwad bead suurte naeltega wenesaapad; need wõttis ta jalast, pistis kaks kaigast sisse ja mõlemille poole reejalat, seid kreslapuu taha. Mõud istus ise tagurpidi ree peale, wõttis mõlemi lättega kaigaste otsest kinni, rõbus saawa lonsad sõwaste wasta jään ja siis, „nõõ, waska!“ mägemõõda alla. No läks illa ta launis mõnufalt. Saawa kontiade naelad kraapistwad jäed nii mis rigises rägises, aga see kestis ainult senniks kui saabastel lonsast all oli. Poolest mäes pöörastwad endid mõlemad lonsad lorruga saawa all ümber ning jäiwad rahuliseft üksteise sõrwa ree taha maha, kuna regi mehega wiliistades alla poole füttis.

Nii sõitistwad lõik, üts ühte moodi, teine teist moodi mäge mõõda alla. Kes juba hädakillast peas, see naeris mäe all nende üle, kes warajaste ta kões selgus oliwad, ning need, kes alles mäe peal seistwad hirmitastwad ta, senni kui ise hädakillist lõitu ette wõistwad. Mäe all Liirwa lõrtu ette kogustwad endid lõik jõe mõlemille poole teed kofku, sest siin oli orgimees wõi piisuber nagu rahwas teda enamiste nimetas, see katsus pika raudoraga terwe loorma läbi, et mitte midagi leeldud kampa sinna ei weetud, see oli nii lask ja seadus ning ta meie mehed ei peasnud sest läbikatsumiseft. Kuna esimene woori ots juba ammugi lõrtu juure ulatas, tuliwad teised aega mõõda taga järele. Mats oli ta mäge alla tulemas lõige wiimane. Et temal wiinawaati alla polnud wedada, siis polnud ta mingit suuremat õnnetuft karta ja isa tähendas aga lübidelt, Mats pidada ootama, senni kui teised lõik juba alt ära on, siis tõmmaku ta objad üle loorma, lastu enese objade otsta loorma taha ripsuma ja tulgu alla.

Mats tegi nagu isa fästunud. Ta ootas kunni wiimane mees all silmist kadus, andis siis eneselle weel pisut mahi julguft korjata uut moodi imelisele sõidule, katsus weel korra targu ranginuid, kooka ja sedelga ribma; woatas kas aisarärad ta weel sõwaste lodorote küles kinni, tatsutas wa langu märake laudja peale, tõmbas objad üle ree, sõdus kuue õlmad weel õige hoolega ülesse wõõ wabele, et nad mitte maad mõõda lohistama ei jõe, seadis enese siis ree taha riinaga wasta loormat, sirutas känd õige ülesse üle kaera koti. Keeras objad mõne korra ümber läte, katsus proowiks korra, kas wõib põlwi feroõse tõmmata ja nii obje otsta rippuma jätta ning kui see lõik wäga hõsti näis fõrda minewat, ei olnud enam asja kauemalt mäe harjal wiibida. „Nõõb,“ lõlas Matsi huuledelt, aga pisut tasofemalt kui seda muidu tema suust kuuldi ja wist hobunegi sai aru, et Matsi heal seal juures piut wõrises ning ta ei hoolinud sellepärast sõhårduseft tasofest häänuft midagi, waid keerutas ainult saba. Teist fõrda lõlas „nõõb“ ja seefõrd ta weel pisut wõrisesalt. siis ometigi nii waljuste, et ta mäe sõrwa